

Vůbec nic s ní nebylo, až na jedinou věc – *nevybral* jsem si ji.

Tuším, že tak nějak to všechno začalo.

Tak jsem se stal tím, kým jsem dnes.

Hedonista, který si užívá zábavy, holduje whiskey, šermuje, lyžuje, nikomu se nezodpovídá a jde z postele do postele.

Všechna čísla a proměnné vytvořily jednu dokonalou rovnici.

Velká očekávání.

Ta se znásobila drtivými nároky.

A morálně se vydělila více penězi, než bych kdy dokázal spálit.

Byl jsem požehnán tím správným fyzickým zjevem, bankovním kontem, úsměškem na tváři i tou správnou dávkou šarmu. Chyběla jen jedna neviditelná věc – duše.

A já si tu věc s duší ani neuvědomoval.

Bylo potřeba někoho zvláštního, aby mi ukázal, co mi chybí.

Někoho jako Emmabelle Penroseová.

Rozpárala mě a ven vytekl černý dehet.

Lepkavý, temný a bez konce.

Tohle je tajemství pravého šlechtického zhýralce.

Nikdy jsem neměl modrou krev.

Byla stejná jako moje srdce – úplně černá.

Čtrnáct let.

Jeli jsme při západu slunce.

Vedli nás lovečtí psi. Můj otec a jeho společník Byron Butchart starší se drželi kousek za nimi. Jejich ko-

ně cválali v dokonalém rytmu. Byron mladší, Benedict a já jsme je následovali.

Nám mladíkům dali klisny. Ty byly neukázněné a bylo těžší je zlomit. Krocení mladých, temperamentních samiček bylo výcvikem, který muži mého postavení dostávali už od útlého věku. Koneckonců jsme se narodili pro život, který vyžadoval dobře vycvičenou manželku, buclaté dětičky, kriket a svůdné milenky.

S rovnými zády, bradou a patami dolů jsem představoval obraz šlechtice na koni. Ne že by mi to pomohlo vyhnout se tomu, abych byl uvržen do své maličké cely, kde jsem se svinul do sebe jako šnek.

Papá mě tam hrozně rád dával, aby se díval, jak se kroutím, bez ohledu na to, jak *zoufale* moc jsem se mu snažil vyhovět.

Mým stísněným vězením byl jídelní výtah ze sedmáctého století. Měl tvar rakve a poskytoval zhruba stejný zážitek. Byl jsem odjakživa klaustrofobik, takže mě tím otec trestal, kdykoli jsem se nechoval dobře.

Nestávalo se ovšem často nebo se to dokonce nedělo vůbec, že bych se nechoval slušně. To na tom bylo to smutné. Hrozně moc jsem chtěl být přijímaný. Byl jsem jedničkář a talentovaný šermíř. Dokonce jsem se dostal na Anglický šampionát mládeže v šermu šavlí, ale stejně mě otec hodil do výtahu, když jsem prohrál s Georgem Stanfieldem.

Třeba můj otec odjakživa věděl, co jsem se pokoušel přede všemi schovat.

Na povrchu dokonalost.

Uvnitř jsem však byl prohnitý až na kost.

Ve čtrnácti už jsem se vyspal se dvěma z dcer našich sloužících, zvládl jsem ujezdit otcova oblíbeného koně k předčasné smrti a flirtoval s kokainem i ketaminem.

Teď jsme vyrazili na liščí hon.